

8 Μαΐου 2025

Μοναχός Αβέρκιος Νεοσκητιώτης (1852-8 Μαΐου 1934) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερά Νέα Σκήτη (φωτ. 1880)

Νάξιος στην καταγωγή, άκακος, ακέραιος, άδολος, απλούστατος στον χαρακτήρα, αληθινός παντού και πάντοτε. Ζούσε με πλήρη ακτημοσύνη και τέλεια εγκατάλειψη στον Θεό σε μία σπηλιά της Νέας Σκήτης, από το 1880, όπου ήλθε από μοναστήρι της Νάξου. Την είσοδο της σπηλιάς είχε καλύψει με κλαδιά και χόρτα για να μην τον βρίσκουν οι επισκέπτες. Μόνιμη κατοικία του ήταν η σπηλιά και συνεχής συντροφιά η απόλυτη φτώχεια. Εργόχειρο είχε την καλαθοπλεκτική. Τα καλαθάκια του έδινε στα μοναστήρια και λάμβανε το απαραίτητο παξιμάδι για τη ζωτοφία του. Αν του έδιναν χρήματα, τα μοίραζε ελεημοσύνη στους φτωχούς.

Ο Πανάγαθος Κύριος έσκυψε πάνω στους κόπους της ταπεινής του ασκήσεως και τον πλούτισε με σπάνια χαρίσματα· διόραση, προόραση, προφητεία. Αξιώθηκε ο

ευλαβέστατος ασκητής να δει σε αγρυπνία του Κυριακού τον Κύριο και να του δείχνει ότι τον έχει μετά των σεσωσμένων. Προσευχόμενος αδιάλειπτα είδε δαίμονες να εισέρχονται στη μονή του Αγίου Παύλου και μετά είκοσι ημέρες κήκε το μοναστήρι, σε όλο το μέρος που είδε να προχωρούν οι δαίμονες. Η μεγάλη αυτή πυρκαϊά συνέβη στις 3.4.1902 επί ηγουμένου Σωφρονίου του Β'. Προείπε ταπεινά: «Έρχεται μεγάλος πειρασμός στη μονή. Είδα από τον Πύργο να πηδούν στίφη δαιμόνων στη μονή. Προσευχή να σωθούμε από τον πειρασμό». Εκάη τότε μεγάλο μέρος της μονής. Ο μοναχός Δαυίδ με κίνδυνο της ζωής του έσωσε τα χειρόγραφα και κήκε. Τους πατέρες που μετελάμβαναν των αχράντων Μυστηρίων έβλεπε σε τι πνευματική κατάσταση βρίσκονταν και ανάλογα είχε λύπη ή χαρά. Τους ενάρετους ιερείς έβλεπε να τους καλύπτει νεφέλη φωτεινή.

Τους πατέρες που δεν ξέκοψαν από το Κυριακό, λόγω του ημερολογιακού σχίσματος του 1924, τους έβλεπε να σκεπάζονται με άσπρο σύννεφο, όπως διηγείται ο Γέροντας Μακάριος των Κυριλλαίων. Έτσι κατάλαβε που αναπαύεται ο Θεός. Τους λεγόμενους ζηλωτές έβλεπε να προσπαθούν να σκαρφαλώσουν σε βράχια και να μπλέκονται σε αγκάθια... Τακτοποιώντας κάποτε τα οστά στο οστεοφυλάκιο της σκήτης μονολογούσε: «Πατέρες, θα τύχωμεν σωτηρίας; Αν δεν έχουμε αγάπη, δεν θα δούμε Θεού πρόσωπο».

Μετά την οσιακή κοίμησή του, στις 8.5.1934, ημέρα Δευτέρα και ώρα εννάτη βυζαντινή στην Καλύβη των Αγίων Αναργύρων, παρουσιάσθηκε στον ύπνο του Γέροντος Ιωακείμ († 1943) και του είπε πως ο δεσπότης Χριστός του χάρισε ανείπωτη ουράνια αγαλλίαση. Πως να μη συμβεί αυτό, αφού σε όλη του τη ζωή αδιάκοπα υπήρξε ακατάπαυστος βιαστής, με άκρα ακτημοσύνη και γνήσια ταπεινοφροσύνη; Τη χαρά του δε ο μακάριος ερμήνευε όχι ως καρπό των μακρών και μεγάλων αγώνων του, αλλά ως αποτέλεσμα της άφατης θείας αγαθότητας και ανέκφραστης φιλανθρωπίας του Παναγάθου Θεού.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Ανδρέου Αγιορείτου μονάχου, Γεροντικό του Άγιου Όρους, τ. Α', Αθήναι 1979, σσ. 24-26, Ιωσήφ μοναχού, Πατερικάί Μορφαί Νέας Σκήτης, Θεσσαλονίκη 1988, σσ. 29-32. Βενεδίκτου Αγιορείτου ιερομ., Προσκυνητάριον Ιεράς Νέας Σκήτης, Άγιον Όρος 2010, σ. 154.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 279-280